

(IT-02-54-R77.5)

FLORENCE HARTMANN

FLORENCE HARTMANN	<i>Osuđena za nepoštovanje Međunarodnog suda u vezi s predmetom Tužilac protiv Slobodana Miloševića: za svesno i hotimično obelodanjivanje informacija suprotno nalogu Veća</i>
	<p>Novinarka</p> <p>- Osuđena na zatvorsku kaznu u trajanju od sedam dana</p>

Krivična dela za koja je osuđena:

Nepoštovanje Međunarodnog suda (pravilo 77(A)(ii) Pravilnika o postupku i dokazima)

- Pretresno veće je konstatovalo da je Hartmann svesno i hotimično ometala sprovođenja pravde obelodanivši informacije suprotno nalogu Žalbenog veća od 20. septembra 2005. i nalogu Žalbenog veća od 6. aprila 2006. tako što je napisala i objavila knjigu pod nazivom *Paix et Châtiment (Mir i kazna)* (u daljem tekstu: knjiga) koju je 10. septembra 2007. objavila izdavačka kuća *Flammarion*, i tako što je napisala i objavila članak pod nazivom "Skrivanje vitalnih dokaza o genocidu" (u daljnjem tekstu: članak) kojeg je 21. januara 2008. objavio *Bosnian Institute* (Bosanski institut).

Nalog (umesto optužnice)	27. avgust 2008, izmenjen: 27. oktobar 2008.
Prvo i daljnja stupanja pred sud	27. oktobar 2008. - nije se izjasnila o krivici; 14. novembar 2008 - nije se izjasnila o krivici; u njeno ime je uneseno da se ne oseća krivom
Presuda Pretresnog veća	14. septembar 2009., osuđena na novčanu kaznu od 7000 evra
Presuda Žalbenog veća	19. jul 2011., kazna potvrđena

STATISTIČKI PODACI

Broj sudskih dana	5
Broj svedoka koje je pozvao tužilac <i>amicus curiae</i>	2
Broj dokaznih predmeta tužioca <i>amicus curiae</i>	11
Broj svedoka odbrane	2
Broj dokaznih predmeta odbrane	67

SUĐENJE	
Početak suđenja	15. jun 2009.
Završne reči	3. jul 2009.
Posebno oformljeno Pretresno veće	sudija Bakone Justice Moloto (predsedavajući), sudija Mehmet Güney , sudija Liu Daqun
Tužilac <i>amicus curiae</i>	Bruce MacFarlane
Advokat odbrane	Karim A. A. Khan, Guénaél Mettraux
Presuda	14. septembar 2009.

ŽALBENI POSTUPAK	
Žalbeno veće	sudija Patrick Robinson (predsedavajući), sudija Andrésia Vaz, sudija Theodor Meron, sudija Burton Hall i sudija Howard Morrison
Tužilac <i>amicus curiae</i>	Bruce MacFarlane
Advokat odbrane	Karim A. A. Khan, Guénaél Mettraux
Presuda	19. jul 2011.

POVEZANI PREDMETI <i>po geografskom području</i>
MILOŠEVIĆ (IT-02-54) "KOSOVO, HRVATSKA I BOSNA"

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

U skladu s pravilom 77 Pravilnika o postupku i dokazima, Međunarodni sud može da pokrene postupak za nepoštovanje suda. Nadležnost MKSJ u smislu nepoštovanja nije striktno zacrtana njegovim Statutom. Međutim, čvrsto je uvreženo da Međunarodni sud poseduje inherentnu nadležnost, proisteklu iz njegove sudske funkcije, da obezbedi da vršenje nadležnosti koja mu je Statutom izričito poverena ne bude ometano i da njegove osnovne sudske funkcije budu zaštićene. Kao jedan međunarodni krivični sud, ovaj Međunarodni sud ima inherentno ovlašćenje za krivično gonjenje zbog ponašanja kojim se ometa sprovođenje pravde. To ometanje može uključivati ponašanje kojim se sprečava sprovođenje pravde ometa, nanosi mu se šteta ili se ono zloupotrebljava. Oni koji na takav način svesno i hotimično ometaju sprovođenje pravde Međunarodnog suda mogu stoga biti proglašeni krivim za nepoštovanje Međunarodnog suda.

Florence Hartmann je radila kao portparol Tužilaštva Međunarodnog suda od 2000. do 2006. godine.

Izdavačka kuća *Flammarion* je 10. septembra 2007. objavila knjigu *Mir i kazna* koja je autorski tekst Florence Hartmann. Stranice 120-122 knjige *Mir i kazna* konkretno obelodanjuju informacije vezane za odluke Žalbenog veća od 20. septembra 2005. i 6. aprila 2006, uključujući sadržaj i navodni smisao ovih odluka uz posebno naglašavanje poverljive prirode ovih odluka.

Bosanski institut je 21. januara 2008. objavio članak "Skrivanje vitalnih dokaza o genocidu", koji je autorski tekst Florence Hartmann. U ovom članku se obelodanjuju informacije u vezi s dve poverljive odluke Žalbenog veća od 20. septembra 2005. i 6. aprila 2006, uključujući sadržaj i navodni smisao ovih odluka.

Florence Hartmann je znala da su te informacije poverljive u trenutku njihovog obelodanjivanja, da je naloženo da se odluke iz kojih su ove informacije potekle zavedu kao poverljive i da tim obelodanjivanjem otkriva poverljive informacije javnosti.

Nalog umesto optužnice protiv Florence Hartmann je izdat 27. avgusta 2008. Dana 27. oktobra 2008, podnesen je izmenjeni nalog umesto optužnice koji sadrži manje ispravke teksta.

Florence Hartmann se teretila za:

- dve tačke za nepoštovanje Međunarodnog suda (pravilo 77(A)(ii) Pravilnika o postupku i dokazima)

SUĐENJE

Dana 28. novembra 2008, Posebno imenovano veće zakazalo je suđenje za 5. i 6. februar 2009.

Međutim, 3. februara 2009, Veće je izdalo nalog kojim je odgodilo suđenje *sine die* (do daljnog), nakon što je ranije istog dana podnet "Zahtev odbrane za izuzeće dva člana Pretresnog veća i višeg pravnog savetnika zaduženog za predmet."

Dana 2. aprila 2009, predsednik MKSJ imenovao je sudiju Mehmet Güneyja i sudiju Liu Daquna umesto sudije Carmel Agiusa i sudije Alphons Orijeja za sudije u ovom predmetu.

Suđenje je počelo 15. juna 2009. i tužilac *amicus curiae* je završio s izvođenjem svojih dokaza istog dana. Nakon toga, odbrana je izvodila svoje dokaze 16. i 17. juna i ponovo 1. jula 2009. Završne reči su iznete 3. jula 2009.

PRESUDA PRETRESNOG VEĆA

Veće je zaključilo da je optužena u svojoj knjizi obelodanila poverljive informacije navedene u odlukama Žalbenog veća. Informacije koje se nalaze na relevantnim stranicama njene knjige navode se i u članku, koji je optužena, kako sama kaže, objavila kao englesku verziju delova svoje knjige. Veće je ustanovilo da su odluke Žalbenog veća, zbog čijeg je obelodanjivanja optužena gonjena, bile poverljive u vreme kada ih je optužena objavila, štaviše one i dan danas uživaju poverljivi status. Iako je Veće zaključilo da su neke od informacija koje je optužena obelodanila u svojim publikacijama zaista već bile dostupne javnosti, ta činjenica sama pa sebi ne potire *actus reus* krivičnog dela za koje je optužena gonjena. Veće je temeljno razmotrilo raspoložive dokaze i uverilo se van razumne sumnje da je pisanjem i objavljivanjem knjige i članka optužena otkrila poverljive informacije navedene u odlukama Žalbenog veća i, tim putem, obelodanila informacije kršeći nalog Veća.

Kad je reč o *mens rea*, optužba je iznela argument da je optužena imala saznanja za koja je optužena u obe tačke optužnice, a na osnovu sledećeg: prvo, ona u svojoj knjizi izričito pominje poverljivu prirodu odluka Žalbenog veća; drugo, po objavljivanju knjige, a pre objavljivanja članka, dobila je pismo Sekretara Međunarodnog suda, čime joj je "stavljeno do znanja" da je neprimereno obelodanjivanje poverljivih informacija problematično; i treće, postoje kontekstualne informacije u prilog takvom zaključku.

Prema argumentima odbrane, optužba nije dokazala da je optužena konkretno imala nameru da ometa sprovođenje pravde. Pored toga, odbrana je iznela tvrdnju da je optužena možda pogrešno shvatila činjenice i/ili merodavno pravo kad je objavila relevantne informacije. Veće je zaključilo da taj argument ne stoji, i to zbog reči i dela same optužene. Veće je takođe uzelo u obzir činjenicu da je optužena, budući da je od 2000. do 2006. bila predstavnik za štampu bivšeg glavnog tužioca Međunarodnog suda Carle Del Ponte, vrlo dobro znala šta se podrazumeva pod poverljivom sudskom odlukom. Ukratko, Veće se uverilo van razumne sumnje da je optužena imala *mens rea* nužan za onaj oblik nepoštovanja Suda za koji je optužena, to jest da je otkrila poverljive informacije svesno time prekršivši sudski nalog.

Shodno tome, Veće je ustanovilo da je optužba dokazala van razumne sumnje da je optužena svesno i hotimično omela sprovođenje pravde i time počinila krivično delo nepoštovanja suda po obe tačke optužnice.

Veće je uzelo u obzir više činilaca prilikom odmeravanja odgovarajuće kazne za optuženu. Veće je sa posebnom pažnjom ocenilo rizik da dođe do ometanja pravde usled postupaka optužene. Po proceni Veća, taj rizik je stvaran i ozbiljan. Veće je zaključilo da postupci optužene mogu da odvrata suverene države od saradnje s Međunarodnim sudom kada je reč o dostavljanju dokaznih materijala. To pak nužno utiče na sposobnost Međunarodnog suda da ostvaruje svoju nadležnost u pogledu krivičnog gonjenja i kažnjavanja teških kršenja humanitarnog prava u skladu sa svojim mandatom. Veće je izjavilo da poverenje javnosti u delotvornost zaštitnih mera, naloga i odluka Međunarodnog suda od ključnog je značaja za uspeh u radu. Prilikom odmeravanja odgovarajuće kazne, Veće je takođe uzelo u obzir to da je nužno odvratiti samu optuženu, ili bilo koje drugo lice, od daljeg neprimerenog objavljivanja poverljivih informacija.

Međutim, Veće je uzelo u obzir i činjenicu da su neke od informacija koje je optužena objavila već bile dostupne javnosti. Takođe je imalo na umu i činjenicu da knjiga optužene nije postigla uspeh na tržištu, te da ona svom izdavaču duguje otprilike 10 000 evra. Optužena je saradivala s Međunarodnim sudom tokom cele istrage i suđenja i, koliko je poznato ovom Veću, nije ranije bila osuđivana. Optužba je iznela da, u datim okolnostima, zatvorska kazna ne bi bila primerena i preporučila novčanu kaznu od 7 000 do 15 000 evra. Obrana je izjavila da, u slučaju da optužena bude osuđena, njoj treba izdati nalog da "sedi s mirom i dobro se ponaša" i da "ne raspravlja u javnosti o odlukama Žalbenog veća niti o njihovoj sadržini".

Dana 14. septembra 2009., Pretresno veće je izreklo presudu i osudilo Hartmann za:

- Tačka 1: svesno i hotimično ometanje sprovođenja pravde Međunarodnog suda obelodanjivanjem informacija suprotno nalogu Žalbenog veća od 20. septembra 2005. i nalogu Žalbenog veća od 6. aprila 2006., tako što je 10. septembra 2007. napisala i objavila knjigu *Paix et châtiment* („Mir i kazna”) u izdanju Flammariona; i
- Tačka 2: svesno i hotimično ometanje sprovođenja pravde Međunarodnog suda obelodanjivanjem informacija suprotno nalogu Žalbenog veća od 20. septembra 2005. i nalogu Žalbenog veća od 6. aprila 2006., tako što je napisala članak pod naslovom “Sakriveni ključni dokumenti o genocidu”, koji je 21. januara 2008. objavio Bosanski institut.

Kazna: novčana kazna od 7.000 evra, u dve rate od po 3.500 evra. Prvu ratu treba da plati do 14. oktobra 2009, a drugu do 14. novembra 2009.

ŽALBENI POSTUPAK

Dana 24. septembra 2009, odbrana je podnela najavu žalbe, a 9. oktobra 2009. je podnela žalbeni podnesak.

Žalbeni podnesak je ponovo podnet 23. novembra 2009, a zatim je još jednom ponovo podnet 15. januara 2010.

Dana 19. jula 2011, Žalbeno veće je odbacilo sve žalbene osnove koje je podnela Hartmann i potvrdilo novčanu kaznu od 7.000 evra, koju je trebalo platiti u dve rate od po 3.500 evra, prvu 18. avgusta 2011. i drugu 19. septembra 2011.

Dana 16. Novembra 2011, Žalbeno veće je izdalo Odluku u kojoj je konstatovalo da novčana kazna nije plaćena u datom roku i odlučilo da celokupan iznos novčane kazne pretvori u zatvorsku kaznu u trajanju od sedam dana. Žalbeno veće je takođe Francuskoj izdalo nalog za hapšenje, kojim se francuskim vlastima nalaže i dalje ovlašćenje da Hartmann predaju Međunarodnom sudu.